

ΝΕΣΕΔΑΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΙΚΡΗ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣΣΑ

[Γραφικό παραμύθι]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Γιατί ποῖός, ποῖός ποτέ θάνατισεζόταν στὴ λάμψη καὶ στὴ γλύκα τῶν ματιῶν του καὶ δὲ θὰ τοῦζανε ὅποιαδήποτε χάρι καὶ ἀν τοῦ γύρευε ;

« Ἐμένα συλλογίζοταν ἡ Ρουθ, — μου γύρευε μόνο τὴ στάμνα μου νὰ πῆ. Μὰ καὶ φιλὶ νὰ μοῦ γύρευε, μοῦ φαίνεται πως θὰ τοῦ τῶδινα χάρισμα. Τί λέω ; Κι ὅλο μου τὸ χορμί, καὶ τὴν ψυχὴ μου, καὶ τὴ ζωὴ μου ! »

Καὶ μόνο πού τὸ θυμόταν αὐτό, καὶ μόνο πού ξανάβλεπε μετὴ φαντασίᾳ τῆς στὸ πηγάδι τὸν ἀντρα ἐκεῖνον πού τὸν εἶχε ἰδεῖ πρὸ ὀλίγου μετὰ τὰ μάτια τῆς κρημασμένο σ' ἓνα σταυρό, ἡ Ρουθ γινόταν πάλι καλὴ. Καὶ μετάνοιωνε γιὰ τὶς τρέλες πού εἶχε κάνει στὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ πιζραινόταν βαθύ πού ὅ,τι, ὅ,τι καὶ νᾶζανε τώρα, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξαναγίνῃ ἀθώ, ὅπως δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξαναγίνῃ ὀλίκερη ἢ στίμνα πού εἶχε σπάσει χορμιάται...

Τὸ βράδυ, στὸ σπίτι τῆς θεῖας Ἐλισάβετ, πῆρε κατὰ μέρος τὴ μάννα τῆς καὶ τῆς διηγήθηκε κορυφὰ πού καὶ πὼς ξαναεἶδε τὸν ἀνθρωπο τοῦ πηγαδιού.

« Τί μου λές ! » ἔκαμε ἡ μάννα. « Αὐτός ἦταν ; ὁ ἴδιος ; — Τὸν γνώρισα ἀπὸ τὰ μάτια του. Εἶμαι βέβαιη μάννα πὼς ἦταν αὐτός. — Καὶλα λοιπὸν τόπᾳ ἐγὼ πὼς μου μᾶργε κείνη τὴ στίμνα !... Ναι, ναι, ὁ Γιεζού ὁ περιβήτοσ. Ἦταν μάργος, ἔκανε ψευδοθάμματα, ἀνάστασε τάχα νεκρούς, ἔλεγε πὼς εἶνε ὁ Βασίλειός τῶν Ἑβραίων καὶ λεγόντων Μεσσίας καὶ Χριστός... Ἀγῶτης καὶ λαοπλάνος. Γι' αὐτὰ καὶ γι' αὐτὰ τὸν ἐπίασαν καὶ τὸν σταύρωσαν. Μὰ κοίταξε, κόρη μου Ρουθ, μὴ βγάλῃς λέξη ἀπὸ τὸ στόμα σου ! Δὲν ζάνει νὰ μάθει κανένας πὼς εἶχαμε νταραβέρη μετ' ἐτέτοιον ἀνθρώπο. Μπορεῖ νὰ βροῦμε μεπλά. Ξέρεις τί γίνεται ; Τώρα λένε πὼς θὰ πιᾶσὸν κι ὅλους ἐκείνους πού τὸν πίστευαν καὶ τὸν ἀκούοντοσαν. »

Καὶ σὲ δυό-τρεῖς, μέρες, ἅμα γιόρτασε καὶ τὸ Πάσχα, — μὰ ὄχι πιά μετὰ τὴ χαρὰ πού περίμενε, οὔτε μετὰ τὶς τρέλες πού ἔκανε πρῶτα, — ἡ Ρουθ μετὰ τὴ γονιὰ τῆς γύρισε στὸ χορμί.

Τάλλο καιρὶ, πῆγε στὸ πηγάδι μετὰ τὴν καινούργια τῆς στίμνα. Τὴ γέμισε. Καὶ τὴ στιγμή πού ἐτοιμαζόταν νὰ τὴ σηλώσει, ζάνει ἔτσι καὶ... τί νὰ ἰδεῖ ;

Ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος στεζόταν μπροστά τῆς καὶ τὴν κοίταξε. Ὁλοζώντανος καὶ ἀπαράλλατος ὅπως τὸν εἶχε ἰδεῖ τὴν πρώτη φορὰ ! Μετὰ τὰ ἴδια ρούχα, μετὰ τὴν ἴδιαν χλωμάδα στὸ πρόσωπο καὶ μετὰ τὴν ἴδια γλυκαὶ καὶ δυνατὴ λάμψη στὰ οὐρανιά μάτια !

Φυσικά, ἡ Ρουθ δὲν πῆρε γι' ἀντασμία κι' ἀπὸ τὸ φόβο τῆς κόντηψε νὰ πέσει κάτω. Μὰ μὴ σέβη τὴν ἔκαμε νὰ συνέθουε ἀμέσως : Εἶχε ζανει λάθος ! Τὴν εἶχαν γελᾶσει τὰ μάτια τῆς ! Ὁ καινούργιος πού εἶχε ἰδεῖ νὰ σταυρῶνεν στὰ Γεροσόλυμα, δὲν ἦταν, δὲν μπορούσε νᾶναι ὁ ἴδιος ἀνθρώπος πού τὸν ξανάβλεπε τώρα ζώντανο κι' ἀπείραχτο. Οὔτε ὁ ἀγῶς αὐτός ἀνθρώπος, μπορούσε νᾶναι καινούργιος. Ὁ καινούργιος ὁ σταυρωμένος, θάταν ἄλλος πού τοῦ ἐμαζε. Ἐκεῖνος, ὁ Γιεζού, ὁ ἀγῶτης κι' ὁ λαοπλάνος...

« Ρουθ ! ἔχει ἀκόμα νερό τὸ πηγάδι ! » τὴ ρώτησε. « ἔχει, κύριε », τοῦ ἀποκρίθηκε. « Ἀπὸ τότε, δὲ στερενεῖ πιά οὔτε τὸ καλο-

καίρι. Θέλεις νὰ σοῦ δώσω νὰ πιᾶς ; — Ὅχι. Δὲ διψῶ σήμερα — Ἀλήθεια, κύριέ μου, θὰ μὴ πῆ ; τώρα πού με ξέρεις ἔμένα ; Ὁ πατέρας μου δὲ θυμάται νὰ σοῦ εἶπε ποτέ, τὸνομά μου κι' ἐγώ... »

Μ' ἄζαφρα ἡ Ρουθ ἄφησε μιὰ κρονηγ καὶ σάπασε. Κοιτάζοντας τὸν ἀνθρώπο ἐκεῖνο, παρατήρησε πὼς τὰ χέρια του καθὼς καὶ τὰ πόδια του, πού τὰ συντάλια τᾶφρναν ἀπὸ πᾶνω γυμνά, εἶχαν κάτι στρωγγυλές, κλασμένες μὰ φρέσκιες, ἀκόμα πληγές, σὰ νὰ τᾶχαν τραπήσει πέρυ-πέρυ μεγάλη καρφὰ καὶ τὸ μετωπὸ του, καθὼς καὶ τὰ μνηνίγγια του, εἶχαν ἄλλες, μικρότερες, σὰν ἀπὸ ἀγκράθι...

« Γιεχωβὰ ! » ἔκαμε « εἶσαι λοιπὸν ἐσὺ ὁ ἴδιος ; — Ναι, ἐγὼ εἶμαι ! » τῆς ἀποκρίθηκε.

« Καὶ πὼς γλύτωσε ἀπὸ τὸ σταυρό ; — Μὰ σὺ αὐτὸ τὸ ξέρεις. Δὲν ἀπόρησε πὼς δὲ γινόταν ἓνα θάμμα νὰ με γλυτώσῃ ; Ἐ, τὸ θάμμα αὐτὸ ἔγινε τὴν τρίτη μέρα. — Μὰ γιατί, σταύτηες, νὰ σὲ πιᾶσὸν καὶ νὰ σὲ σταυρώσουσ ; Εσὺ πού μπορείς νὰ θαμπώσης τοὺς ἀνθρώπους... — Ναι, θὰ μπορούσα νὰ θαμπώσω κι' ἐκεῖνους. Μὰ τοὺς ἄφησα νὰ με πιᾶσὸν, γιατί ἐσὺ δὲν ἦσουν πιά καλὴ κι' ἀθῶα ὅπως σοῦ εἶχα πει. — Τὸ ξέρεις κι' αὐτὸ !... — Ὅλα τὰ ξέρω ! Μπορὸ νὰ σοῦ πῶ μετὰ τὸ ὄνομάτὸ σου ὅλους τοὺς ἀντρες πού τοὺς παραδόθηκες. Ἐφτά εἶνε ὄλοι. Πρῶτα-πρῶτα ἦταν ἐδῶ ὁ μικρός Τωβίτ, ἔπειτα, στὰ Γεροσόλυμα, ὁ πλούσιος Σίμωνας, ὁ φτωχός, μὰ δημοφῶς Δαυδ, ὁ... — Φθάνει ! ἔ τὸν ἔκοψε ἱερεῖς τῆς Ρουθ. « Εἶμαι μιὰ ἀμαρτωλὴ, μιὰ χαμένη. Μὰ τί σημαίνει ; Ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι μιὰ τέτοιη. ἔπρεπε σὺ νὰ παραδοθῆς, στὸ μαρτύριο καὶ στὸ θάνατο ; — Δὲν εἶσαι μόνο ἐσὺ... — Ἀλήθεια... »

Καὶ θυμῆθηκε πὼς, γυναίκες, εἶχε ἰδεῖ, ἀπὸ δεκαπεντε χρόνων ὡς τρεῖντα, στὸ τραπέζι τοῦ πλουσίου Σίμωνα, τότε πού εἶχε πῆει κι' αὐτὴ μετὰ τὴ θεῖα τῆς. Κι' ὅλες ἀμαρτωλές, σὰν αὐτὴ τὴ μικρὴ ἢ σὰν τὴ μεγάλη ἐκεῖνη τὴ Μαρία... Μὰ καὶ πὼς ; ἄλλες δὲν εἶχε ἰδεῖ κει-πέρα στὴ χώρα τῆς μεγάλης, νὰ γυρίζον στοὺς δρόμους, μισόγυμνες, βαμμένες, ζετρελαμένες, μαζί με τοσούς ἀντρες, — νιούς, μεσοκοπούς, γέροντες ἢ ἀμούστακα παιδιά. — πού κι' αὐτοὶ, σὰν κι' ἐκεῖνες δὲν εἶχαν τὸ νοῦ τους, παρὰ στὸ γλέντι, στὴν ἀμαρτία !... Καὶ θυμῆθηκε ἀκόμα ἡ Ρουθ πὼς γι' αὐτούς, κι' ὄχι γιὰ τοὺς δικούς, ἦταν γραφτὸ νάρθει μιὰ μέρα τὸν κόσμο καὶ νὰ πεθᾶν ὁ Μεσσίας. Ἐτσι ἔλεγε ὁ ραββῖνος, κι' ὁ πατέρας τῆς κι' ὄλοι...

« Μὰ εἶσαι σὺ ὁ Μεσσίας ; » ρώτησε τὸ σταυρωμένο. — Ἐγὼ ! τῆς ἀποκρίθηκε. — « Νᾶξερεις ὅμως πὼς μετάνοιωσα γιὰ τὶς τρέλες ἐκείνες ! — Τὸ ξέρω. Καὶ γι' αὐτὸ με ξαναβλέπεις. Ἄν δὲ μετάνοιωνε, δὲ θὰ με ξανάβλεπε, ποτέ... Ναι, ἦσουν μιὰ ἀμαρτωλὴ καὶ τώρα εἶσαι μιὰ μετανιωμένη. Πᾶρναίε καὶ μὴν ξαναμαρτήσεις. Πᾶρναίε ! »

Ἡ Ρουθ ἔκαμε νὰ φύγῃ μὰ πάλι, σὰν κάτι νὰ συλλογίστηκε, κόντιστάθηκε.

« Καὶ τώρα πού πᾶς ; » ρώτησε. Κι' εὐθύ, ζωηρὰ : « Ὁ, κύριέ μου σὲ παρακαλῶ ! Μὴν ξαναπᾶς στὴν καταραμένη ἐκείνη χώρα ! Οἱ ἀνθρώποι δὲν ἔγιναν ἀκόμα καλοὶ. Θὰ σὲ ξανασταυρώσουσ. Μὴν πᾶς ! — Δὲ θὰ πᾶς, ἡσῶχασε ! » τῆς ἀποκρίθηκε μετὰ ἡσυχίας. « Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ἰδῆς καὶ σὺ πού πᾶρναίε. Χαίρε, Ρουθ ! »

Μιλώντας, ἔτσι, ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος, σήκωσε τὰ χέρια του γιὰ νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὴ Ρουθ, σήκωσε καὶ τὰ οὐρανιά του μάτια ψηλά. Καὶ τότε κείνη τὸν εἶδε νὰ σηκώνεται στὸν ἀέρα, ὡς πού τὸν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς μετὰ στὸ φωτεινὸ γαλῶν τὸ τοῦρανοῦ.

« Ὁ Μεσσίας ; » φώναξε. « Ὁ Χριστός ! »

Καὶ γύρισε στὸ σπίτι τῆς γεμάτη ἔκσταση καὶ ἀγαλλίαση. Ἐκεῖ ἔπεσε τῆς μάννα τῆς ὄλα. Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τὴ λέῃ ὡς πού ἐμαθᾶν ὄλοι ποῖός ἦταν ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος πού τὸν σταυρωσαν μιὰ φορὰ σὰν καινούργιο καὶ πού ἀναστήθηκε τὴν τρίτη μέρα σὰ Θεός.

Ἀπὸ τότε, οἱ ἀνθρώποι ἔγιναν καλύτεροὶ κι' ὁ κόσμος ἄλλαξε σημαντικά. Ὅσο γιὰ τὴ μικρὴ Ρουθ, αὐτὴ βέβαια δὲν μπορούσε νὰ ξαναγίνῃ ἀθῶα ἔμενε ὅμως καλὴ σ' ὅλη τὴ ζωὴ τῆς.

(1924) Γρηγ. Ξενοπούλου

ΠΡΟΣΕΧΣΤΑΤΑ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ".

"Ἡ ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ"

Ἐπὶ τὸν περιπετυδὸν ἀδύνομικὸν καὶ αἰσθηματικὸν μυθιθόρημο, ἐξ' οὗ τὰ βασιδόμενα διαγωνιζόμεν ἐκ 30 ὄδων, ζυτοῦντες ἀπὸ τοῦς ἀναγκώσας νὰ μᾶς ποῦν ποῖος εἶνε ὁ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ.

λείπονται γιὰ νὰ με θυμάσαι ; ...
Ἐκεῖνος. — Σοῦ ὀρκίζομαι.
Ἐκεῖνος. — Τί τὰ θέλεις, δυστυχημένο μου παιδί ! Εἶχαμε πλάσει ἓνα πολὺ ὀμορφο ὄνειρο, πού δὲν διηρξεσε πολὺ.
(ἀπὸ ἀρσομοβιτόρος μπαζόνος μίση φοροτωμένοι λουλοῖδια, φαγητὰ, κροσά... — Ὁ Ρορῆρος τοῦς στυατᾶ μ' ἓνα κῆμα).
Ἐκεῖνος. — Νά, δὲς, τὰ ὄρδα !... Θὰ τὰ ρίξῃς ἀπάνω μου ὄλα (Χίνοντας τῆς αἰσθητικῆς τῆς) Τὸ χέρι σου !... Δὲν τὸ νοιῶθαι πιά τὸ χέρι σου ! Πεδάινω ! Δὲς μου τὸ χέρι σου !
Ἐκεῖνος. — Εἶνε μέσα στὸ δικό σου !
Ἐκεῖνος. — Σπῆξε ! πὸν δυνατὰ... ἀκόμα !... Ὄ ! ἀκόμα μετὰ στιγμή... ἓνα λεπτό !...
Ἐκεῖνος (Μὲ λυγρούς). — Γυναίκοῦλα μου !...
Ἐκεῖνος. — Μὴ μιλάς, πιά !... Σοῦα !... Ἀκούω τὴν καρδιά σου, μονάχη τ' ὄνομά μου, τὸ μικρούλι... πᾶς μου το... μετὰ τὴ φωνή σου... πᾶς το...
Ἐκεῖνος. — Μίνα !...
Ἐκεῖνος. — Ναι ! (Παράλρησι) Πεδάινω ! Πεδάινω ! Σὲ χάνω !
Προσαυθὲ μετὰ τὰ δάχτυλά τῆς πού δὲν χᾶμπτονται πιά νὰ κᾶνῃ μιὰ χειρονομία, ἔπειτα τὰ μάτια τῆς κροφῶνται στὴ θέση τους ἀκίνητα, ἐνὸς τὰ χεῖλῃ τῆς σακίζον γιὰ νὰ προσφέρουν τὴν πρώτη συλλαβὴ ἐνὸς ἀποχαιρετισμοῦ, πού σὰν τὴν ψυχὴ τῆς, πᾶναι μετὰ τὴν ἱσχυρία τῆς πνοῆς.
Ἐκεῖνος παίρνει τὰ ὄρδα πού ἔφρασαν κι' ὀρκίζε νὰ τὰ τοποθετῆ ἀπὸ τὴν τῆς, μετὰ κανονικὰ καὶ μεθοδικὰ κινήματα, σὰν τοσῆλός !).

MICHEL PROVINS